

KESZI HARANGSZÓ

Budakeszi római katolikus egyházközségének kiadványa

2018. január 14.

XVI. évfolyam 2. szám

Évközi 2. vasárnap

„Igazságot hirdetem a nagy közösségben, ”

Egyházközségünk **hirdetése:**

Január 14. vasárnap:

08:00 – +Máté

10:00 – +Gyula és Miklós

18:00 – +Róza

Január 15. Hétfő:

Remete Szent Pál

**6:30 – A tisztító helyen
szenvedőkért**

Január 16. Kedd:

6:30 – +Mária, Lajos, Gyula

Január 17. Szerda:

Szent Antal apát

6:30 – +Miklós

Január 18. Csütörtök:

Árpád-házi Szent Margit szűz

6:30 – Ferenc gyógyulásáért

**18:30 – 19:30 – Szentségimádás
a domonkos nővéreknél**

Január 19. Péntek:

18:00 – élő Béla

17:00-18:00 - Gyóntatás

Január 20. Szombat:

18:00 - +Veronika

Január 21. Évközi 3.vasárnap:

08:00 – +Szülők

10:00 – +Lajos

**18:00 – Rózsafüzér Társulat élő
és elhunyt tagjai**

A szentmise olvasmányai:

1Sám 3,3b-10.19

Zsolt 39

1Kor 6,13c-15a.17-20

Jn 1,35-42

*****

SZENTSÉGIMÁDÁS

Katolikus Egyházunkért, egyház-
községünkért, hazánkért
imádkozunk.

*„Kezdd el, s a többit bízd rá a
Jóistenre!” (Varga. László.)*

BUDAKESZI CSALÁDOS MISÉK

- január 14. (vasárnap) 11:00

- január 20. (szombat) 17:00

- január 27. (szombat) 17:00

*****

Ferenc pápa szerdai katekézise: A Glória ének nyitány a Földről az Ég felé...

A múlt év novemberében megkezdett új katekézisorozatát folytatta Ferenc pápa a VI. Pál aulában tartott általános kihallgatása során és most hetedik témaként a szentmise Glória énekét és a kollektakönyörgést elemezte. A Dicsőség éneke folytatja az angyalok karácsonyi énekét, válaszol az Isten földre lehajló szeretetére és a földről száll fel az Ég felé. A kollektakönyörgés pedig egybegyűjti a szentmise résztvevőinek a szándékait és az egyház nevében az Atyaisten felé fordítja a Fiú Nevében, a Szentlélek által.

A Szentlélek erejében összegyűlt Egyház dicsőíti és kérleli az Atyaistent és a Barányt

Beszéde kezdetén a pápa visszautalt a bűnbánati

szertartást elemző utolsó katekézisére, amikor azt hangsúlyozta, hogy a bűnbánat segít bennünket levetni az önteltségünket és úgy mutatkozni az Úr előtt, amilyenek vagyunk valójában, annak a tudatában, hogy bűnösök vagyunk és annak a reményében, hogy ő megbocsát nekünk. Valóban, az emberi nyomorúság és az isteni irgalom találkozásából fakad fel a Glóriában kifejezett hála, „ami az egyház tiszteletreméltó ősi himnusza, és amivel a Szentlélek erejében összegyűlt egyház dicsőíti és kérleli az Atyaistent és a Barányt” – idézett a pápa a „római misekönyv általános rendelkezéseiből” (53).

A dicséret érzelmei összeszövődnek az isteni jóakarattal iránti bizalom fohászai

A Dicsőség kezdete megismétli az angyalok énekét, ami Jézus betlehemi születésekor hangzott fel, mint a Föld és az Ég örömteli összeölelkezése. Ez az ének magába von minket is, akik imádságra gyűltünk össze: „Dicsőség a magasságban Istennek és a földön béke és a jóakarattal embereknek”. Ezt dicsérő felkiáltások, imádások és hálaadások követik, melyek a mindenható Atyaisten és az ő Fia, a mi Urunk, Jézus Krisztus, a világ bűneit elvevő Barány felé fordulnak. A himnuszt átható dicséret érzelmei összeszövődnek az isteni jóakarattal bizalommal teli fohászával, hogy mindez aztán szentháromságos dicsőítéssel záruljon, mely az egész liturgikus ünneplést jellemzi. Elmondhatjuk,

hogy az Advent és Nagyböjt kivételével vasárnaponként, vagy más ünnep alkalmával elmondott vagy énekelt Glória nyitányt jelent a Földről az Ég felé, válaszul az Ég Földre hajlására – emelte ki a pápa.

Személyes szándékokkal részt venni a szentmisén!

A Dicsőség éneke után, vagy amikor ez nincs, rögtön a bűnbánati szertartást követően, az imádság egy sajátos formát ölt, melyet „kollektának” hívunk, és ami által kifejezésre jut a mise szertartásának alapvető jellege, mely a liturgikus év napjai és időszakai szerint változnak (vö 54). A „Könyörögjünk” felhívással a pap arra buzdítja a híveket, hogy vele együtt tartsanak csendet, azzal a céllal, hogy tudatosítsák azt, hogy Isten jelenlétében állnak és hogy mindenki szívében felbukkanjanak azok a személyes szándékok, amelyekkel részt vesznek a szentmisén – hangsúlyozta a pápa, majd rögtönözve így foglalta össze a gondolatát: A pap „Könyörögjünk” felhívására mindenki csendben megfontolja, hogy mire van szüksége és mit szeretne kérni.

A szent csendben meghalljuk a szívünk és a Szentlélek szavát

A csend nem korlátozódik a szavak hiányára, hanem a készenlétet szolgálja mások hangjának a meghallgatására: először a mi szívünkét, aztán a Szentlélekét. A liturgiában ugyanis – fejtette ki a pápa – a szent csend mindig az adott pillanattól függ: „A bűnbánati szertartás során és az olvasmány és a homília után van egy felhívás annak a rövid megfontolására, amit éppen hallottunk. Éppúgy a szentáldozás után buzdítsunk a benső dicsérő imára és fohászokra!”. Tehát a kezdőimádság előtt, a csend segít bennünket az összeszedettségünkben és annak a megfontolásában, hogy miért is

vagyunk ott. Ebből ered a lelkünk hallgatása, hogy megnyíljunk az Úr előtt. Talán fáradságos napok, örömök vagy fájdalmak után érkezünk a templomba és ezt el akarjuk mondani az Úrnak, kérve a segítségét, hogy álljon mellénk, hiszen vannak beteg családtagjaink és barátaink, akik nehéz próbatételeket élnek át, ezért rábízunk az Istenre az egyház és a világ sorsát. Ezt szolgálja a rövid csend, mielőtt a pap, összegyűjtve mindenki szándékát, hangos szóval kifejezi Istennek mindenki nevében a közös imádságot, mely lezárja a bevezető szertartásokat, miközben ténylegesen összegyűjti az egyes imaszándékokat. Élénken ajánlom a papoknak – fordult felénk közvetlenül a pápa –, hogy vegyék figyelembe ezt a szent csendet, melyet akár öntudatlanul is elmulaszthatunk. Ne siessenek a szent csenddel! Enélkül a csend nélkül ugyanis fennáll a veszélye annak, hogy elhanyagoljuk a lelkünk összeszedettségét.

Krisztus maga az Imádkozó és egyúttal ő maga az Imádság!

Mi is a tartalma ennek az imádságnak? – tette fel a kérdést a Szentatya. Röviden szólva: annak tartalma a dicséretből a kérő könyörgés felé halad. Általában bibliai témák ihletik és két fő részből áll: mindenekelőtt Isten nevének a segítségül hívását jelenti, annak az emlékezetében, amit Ő értünk tett; a második szempont pedig a fohász, a kérés, melyben közbenjárásáért folyamodunk. Ősi hagyomány szerint a liturgikus imádság az egyház nevében az Atyaisten felé fordul a Fiú Nevében, a Szentlélek által, amit jól kifejez a kollektát lezáró szentháromságos formula használata. A pap kiterjesztett kézzel fohászodik: ez az „orans”, az imádkozó magatartása, melyet a keresztények az első

századoktól kezdve felvettek, és aminek tanúbizonyságát a római katakombák freskóin látjuk. Ez pedig Krisztus követését jelenti, aki a kereszt fáján kitért karral imádkozott. Ő maga az Imádkozó és egyúttal ő maga az Imádság! A Keresztrefeszítettben ismerjük fel a Papot, aki felajánlja a neki tetsző kultuszt, vagyis a gyermeki engedelmisséget az Atyjának.

Bárcsak lenne a liturgia mindnyájunk számára valódi ima-iskola!

A római szertartások könyörgései tömörek, de nagyon gazdag a tartalmuk, amikről nagyon szép elmélkedéseket lehet végezni. Utólagosan átelmélni ezeket, akár a misén kívül is, segít bennünket annak a megértésében, hogyan forduljunk az Istenhez, mit is kérünk tőle, milyen szavakat használunk. Bárcsak lenne a liturgia mindnyájunk számára valódi ima-iskola! – zárta le ezzel a kéréssel katekézisét Ferenc pápa a szerdai általános kihallgatás során.

(vi)

*****